

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 30/10/2023

PHÁP SU' TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 11)

Trên "***Kinh Kim Cang***" Phật dạy, chúng ta làm bất cứ việc gì cũng phải lia ba tướng, không thấy người làm, không thấy người nhận và không thấy vật cho đi. Đây gọi là bố thí tam luân không tịch hay còn gọi là bố thí đáo bỉ ngạn. Chúng ta luôn dính vào hình tướng nên chúng ta luôn mong muốn được người báo đáp, chúng ta luôn cảm thấy thuận ý vừa lòng khi nhận được sự đãi ngộ tốt. Chúng ta muốn làm việc tốt cho người thì chúng ta có thể đến mà không cần báo trước, làm xong việc thì chúng ta ra đi. Hòa Thượng nói: "***Việc tốt cần làm, nên làm không công, không đức***". Chúng ta làm với tâm không mong cầu công đức thì công đức sẽ nhiều hơn gấp nhiều lần. Việc này nếu không có người dạy bảo thì chúng ta sẽ không biết!

Mấy hôm nay, trong người tôi có bệnh, tôi lo rằng mình không còn nhiều thời gian làm việc chúng sanh nên tôi càng nỗ lực làm nhiều hơn. Hòa Thượng nói: "***Khi hơi thở còn trong ta, khi linh hồn còn trong thân tứ đại thì hãy mau mau làm việc tốt***". Khi linh hồn không còn trong thân tứ đại, chúng ta muốn làm việc thì chúng ta cũng "***lực bất tòng tâm***". Từ rất lâu, tôi đã cố gắng nỗ lực làm theo lời Hoà Thượng, mỗi chúng ta khác nhau chỉ ở sự nỗ lực. Tôi thường nói về một ngày của mình để mọi người biết vận hành một ngày của mình một cách có ý nghĩa. Chúng ta phải vận hành một ngày của mình để lợi ích cho chúng sanh và cho thân tâm của chính mình. Nếu chúng ta không thể vận hành một ngày thì chúng ta sẽ không thể vận hành được cuộc đời của chính mình.

Sáng hôm qua, tôi lên lớp học, sau đó tôi tìm đường đến nhà người đã nhờ tôi làm lễ hằng thuận. Tôi đến sớm hơn một tiếng, chú rể đang đi đón cô dâu nên mọi người ở nhà không biết tôi là ai. Khi chú rể và cô dâu về thì tôi làm lễ hằng thuận cho họ, tôi nói ngắn gọn, chỉ nói những lời mộc mạc đơn sơ, khi tôi nói xong, mọi người tưởng tôi chưa tổ chức lễ xong buổi lễ. Tôi nhắc hai vợ chồng hứa với Cha Mẹ và cô dâu, chú rể hứa với nhau, không có phần phụ thê giao bái nhiều giống như trên mạng. Khi tôi nói cô dâu, chú rể quỳ tri ân Bố Mẹ thì Bố của chú rể không đồng ý cho các con lạy, đây là do ông chưa hiểu về đạo nghĩa của người làm con. Khi chúng tôi ra về, họ

tặng quà nhưng chúng tôi không nhận. Điều quan trọng là chúng ta phải thật làm! Chúng ta thường chạy theo hình thức bề ngoài mà không coi trọng thực chất.

Sau khi về, tôi dành thời gian nói chuyện với các Cô giáo và những người có tâm với văn hoá truyền thống, tiếp đó, tôi đi di chuyển về Sóc Trăng, thời gian di chuyển khoảng 6 đến 7 giờ. Chúng ta đang vận hành một ngày và vận hành cuộc đời của chúng ta như thế nào? Có những người dành cả cuộc đời hưởng thụ “*danh vọng lợi dưỡng*”, chìm đắm trong “*tham, sân, si, mạn*”. Chúng ta chân thật học Phật thì chúng ta sẽ được sống một cuộc đời chân thật có ý nghĩa và ra đi một cách tự tại. Thầy Thái từng nói: “*Mỗi buổi sáng, khi chúng thức dậy, chúng ta đều mỉm cười!*”. Người thế gian thường lo lắng khi một ngày mới bắt đầu, trong khi đó chúng ta hân hoan đón ngày mới để chúng ta có thể tiếp tục làm những việc lợi ích chúng sanh. Sáng nay, sau khi học xong, tôi sẽ phải di chuyển rất nhiều nơi để thăm và tặng quà mọi người.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta chân thật là đệ tử Phật thì chúng ta phải học tập Phật, Ngài là tấm gương tốt nhất cho chúng ta. Chúng ta hướng đến Phật học tập thì chúng ta nhất định sẽ không có sai lầm. Phật đã vì chúng ta thị hiện ra tấm gương tốt nhất, đời sống của Ngài là nửa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây ngủ một đêm, trên người chỉ có ba tấm áo choàng. Phật không để dành, không tích chứa, Ngài chỉ cần có cơm ăn no, có áo mặc ấm, có một chỗ nhỏ che nắng mưa là đủ rồi!***”. Chúng ta khổ vì chúng ta luôn cảm thấy không đủ. Người xưa nói: “*Tri túc thường lạc*”. Biết đủ thường vui. Chúng ta luôn cảm thấy mình không may mắn, mình thiệt thòi nên chúng ta không vui. Người xưa nói: “*Nhất ẩm, nhất trác mạc phi tiền định*”. Một bữa ăn, một ngụm nước đều do tiền định, do phước trong vận mạng của chúng ta đã định.

Hôm qua, tôi đến ở trong một ngôi nhà của hai vợ chồng, họ vừa mới sửa nhà xong, ngôi nhà rất đẹp, tôi không mong cầu đến đó mặc dù họ đã mời tôi nhiều lần. Tôi không muốn đến đó nhưng tất cả như đã có sự sắp xếp. Chúng ta sống nhờ phước, chúng ta phải tích cực tạo phước, bồi phước và đặc biệt là chúng ta phải biết tiếc phước. Chúng ta đều đang lãng phí phước báu của chính mình. Ở Sóc Trăng, mọi người mới thiết kế một khu nhà có thể đón được gió trời, gió từ ngoài đồng thổi về mát lạnh nên mọi người không cần bật điều hoà. Chúng ta hòa mình với thiên nhiên thì chúng ta sẽ khoẻ, chúng ta ngồi trong phòng kín mở máy lạnh thì chúng ta đang hại chết chính mình!

Hòa Thượng nói: “***Chỉ cần có cơm ăn no, có áo mặc ấm, có một chỗ nhỏ che nắng mưa là đủ rồi!***”, Ngài nói hai chữ: “***Đủ rồi!***” với tâm thái rất an vui, tự tại. Chúng ta ở trong một ngôi nhà lớn, có xe sang, trong ngân hàng có đủ tiền để chúng ta sống đến hết đời thì chúng ta chưa chắc đã cảm thấy đủ, chưa chắc chúng ta có niềm vui chân thật. Chúng ta phải tích cực vì người lo nghĩ, người khác không lo cho chúng ta thì ông trời sẽ lo cho chúng ta. Bà Hứa Triết đã nói: “*Tôi không cần lo cho tôi vì ông Trời sẽ lo cho tôi!*”. Đời sống của bà không thiếu bất cứ một thứ gì. Mỗi bữa, bà chỉ cần

ăn một trái táo, một hộp sữa chua là đủ. Tâm bà không vọng tưởng nên bà chỉ cần ăn rất ít. Hằng ngày, chúng ta quá nhiều vọng tưởng, tham cầu nên chúng ta ăn nhiều nhưng chúng ta vẫn đói. Chúng ta mở rộng tâm thì mọi chướng ngại, buồn phiền sẽ được khai thông.

Người xưa nói: “*Nhân đão vô cầu phẩm tự cao*”. Con người đạt đến chỗ không có mong cầu thì phẩm đức, giá trị của họ tự được nâng cao. Nếu chúng ta không có tâm mong cầu thì người khác dành cho chúng ta những sự đãi ngộ tốt nhất, chúng ta cũng không cần. Hòa Thượng nói: “*Tôi đến bất cứ nơi nào, khi làm xong việc thì tôi liền đi!*”. Hòa Thượng giảng bài xong thì Ngài liền ra đi, cho dù sự đãi ngộ tốt đến đâu thì Ngài cũng không lưu lại. Hòa Thượng đã làm ra tấm gương cho chúng ta.

Hòa Thượng nói: “*Phật không có ý niệm có đạo tràng, Ngài chỉ vì tất cả chúng sanh giảng Kinh, nói pháp. Phật chỉ làm một việc đó là giúp tất cả chúng sanh phá mê, khai ngộ. Chúng ta phải thể hội sâu sắc việc Phật đã làm! Phật không có pháp để nói. Phật không xỏ mũi để dắt chúng ta đi, Ngài chỉ dạy chúng ta những điều chúng ta cần làm, Ngài không bắt chúng ta làm theo*”. “*Phật không có pháp để nói*” nghĩa là Phật không cố tình để nói mà khi chúng sanh cần thì Phật mới nói ra. Chúng ta có bệnh thì Phật nói ra để giúp chúng ta trị bệnh. Khi Phật gặp một người quá tham, quá ích kỷ thì Ngài nói ra hậu quả của việc tham lam, ích kỷ cho họ nghe; Phật gặp người có quá nhiều vọng tưởng, chấp trước thì Ngài dạy họ cách giải trừ vọng tưởng, chấp trước. Điều này giống như, khi chúng ta đi khám bệnh, Thầy thuốc không bốc thuốc sẵn mà Thầy thuốc dựa theo cơ địa của mỗi người mà lấy thuốc. Phật pháp cũng như vậy!

Chúng ta học Phật Bồ Tát, học đạo Thánh Hiền thì chúng ta phải làm theo lời của Phật Bồ Tát, lời Thánh Hiền. Chúng ta đã nghe điều này nhiều lần nhưng chúng ta không nhớ nên chúng ta càng tu học thì chúng ta càng phiền não. Tôi thường nói: “*Chúng ta học đạo giải thoát nhưng chúng ta không được giải thoát, chúng ta học đạo an vui nhưng chúng ta không an vui!*”. Đây là do chúng ta học Phật nhưng chúng ta vẫn làm theo tập khí, phiền não của mình. Khi tập khí “*tham*” nổi lên thì chúng ta làm theo tập khí “*tham*”, khi tập khí “*sân*” nổi lên thì chúng ta làm theo tập khí “*sân*”. Những việc này rất vi tế, chúng ta không dễ nhận ra!

Cách đây vài năm, khi tôi vẫn đang đi bôn ba khắp nơi, tôi cảm thấy nếu tôi tiếp tục nói thì tôi sẽ dần chỉ nói theo vọng tưởng, tập khí, phiền não của chính mình nên tôi rút về để tôi có thời gian học tập cố định. Chúng ta đã học cùng nhau vào buổi sáng hơn 1400 chuyên đề, trong hơn 4 năm. Hòa Thượng từng nói: “*Chúng ta học Phật thì chúng ta phải làm theo lời Phật. Nếu chúng ta chỉ học cho biết, học lý luận thì chúng ta chỉ là nhà Phật học*”.

Phật là tấm gương tốt nhất cho chúng ta học tập, Ngài luôn vì chúng sanh phục vụ, không có ý niệm “*danh vọng lợi dưỡng*”. Hòa Thượng nói: “*Chúng ta để*

dành tiền để chúng ta mua thuốc phòng khi chúng ta bị bệnh, chúng ta muốn có con cháu chăm sóc khi chúng ta bệnh vậy thì chúng ta nhất định sẽ bệnh!". Đạo lý này chúng ta tưởng rằng chúng ta đã hiểu nhưng chúng ta chưa thật hiểu! Nếu chúng ta thật hiểu thì chúng ta sẽ dành tất cả tiền để bố thí, giúp đỡ chúng sanh. Hôm qua, người trong hệ thống của chúng ta đến một ngôi trường ở tỉnh Yên Bái tặng quà cho các con, tôi rất cảm động, tôi dặn mọi người cố gắng mang theo nhiều quà. Đời sống của chúng ta rất đầy đủ nhưng đời sống của nhiều người dân tộc vẫn còn rất khó khăn, không có cơm no, áo ấm. Chúng ta có tâm đồng cảm thì chúng ta sẽ nhận thấy rất nhiều chúng sanh đang cần chúng ta.

Những năm qua, tôi không cần mọi người mời mà tôi tự mời mình, tôi cảm thấy cần đến nơi nào thì tôi tự đến. Phật Bồ Tát là các bậc: "***Bất thỉnh chi hữu***". Bạn không mời của chúng sanh. Nơi nào chúng sanh cần chúng ta thì chúng ta phải đi đến. Làm thế nào chúng ta biết chúng sanh đang cần chúng ta? Tất cả danh từ của nhà Phật đều mang ý nghĩa rất sâu sắc, trong tên gọi của "*Bồ Tát Quán Thế Âm*", "*Quán*" nghĩa là nghe bằng "*tánh nghe*", nghe bằng từ tâm. Chúng ta phải dùng tâm từ bi để lắng nghe tiếng khổ của thế gian. "*Thế*" là thế gian. "*Âm*" là âm thanh. Chúng sanh ngày nay chìm đắm trong "*danh vọng lợi dưỡng*", xem thường chuẩn mực, luân lý đạo đức, chúng ta nhìn thấy trước kết quả nên chúng ta cảnh báo họ rằng, nếu họ xem thường luân lý đạo đức thì họ sẽ phải nhận lấy hậu báo vô cùng thâm trọng!

Hôm qua, khi tôi vào đến thành phố Hồ Chí Minh, mọi người mời tôi đến gặp mặt trong một siêu thị vô cùng lớn, ở đó nhiều người ăn uống, tiêu xài rất lãng phí, trong khi, ngoài kia, rất nhiều người không có cơm ăn, áo mặc, không có một chút hy vọng nào vào tương lai. Chúng ta chân thật học Phật thì chúng ta chân thật có sự đồng cảm với chúng sanh. Chúng ta đang ở trong cảnh an nhàn thì chúng ta phải nghĩ ngay đến chúng sanh đang đau khổ; Chúng ta đang đi trên con đường giải thoát thì chúng ta phải nghĩ ngay đến chúng sanh đang đi vào con đường trầm luân. Chúng ta được an vui, hạnh phúc nhưng chúng ta không quan tâm đến chúng sanh đang đau khổ thì chúng ta không phải là người chân thật học Phật!

Thuở xưa, khi Thích Ca Mâu Ni Phật dẫn đệ tử khát thực ở thành Ca-tỳ-la-vệ, mọi người bẩm báo với vua Tịnh Phạn là Đức Phật dẫn đệ tử đi ăn xin. Nhà vua nghe tin này xong thì liền ra lệnh cho quần thần báo với thái tử Tất Đạt Đa hãy dẫn toàn bộ đệ tử về để nhà vua nuôi. Phật đến gặp vua Cha giải thích, Ngài đi khát thực vì Ngài muốn gần gũi với chúng sanh đau khổ, khi chúng sanh đau khổ mở được tâm bố thí, biết nghĩ đến người khác thì họ đã bớt khổ, bớt nghèo. Phật không an nhàn trong sự giàu sang, êm ấm mà Ngài luôn đồng cảm với chúng sanh đau khổ. Chúng ta đang đi trên con đường giải thoát thì chúng ta phải đồng cảm với chúng sanh đang đi vào con đường đọa lạc, chúng ta phải tìm cách giúp họ.

Chúng ta học Phật thì chúng ta phải khởi được tâm đại bi, đồng cảm với chúng sanh khổ nạn. Khi chúng ta ăn cơm, chúng ta nghĩ đến nhiều chúng sanh đang đói khổ thì chúng ta sẽ ăn với thái độ cẩn trọng, ăn trong chánh niệm, ăn trong tâm tri ân, chúng ta sẽ không ăn một cách hoang phí, ăn bằng tâm dục vọng. Chúng ta học lịch sử, học về những tấm gương đức hạnh thì chúng ta phải đề khởi những đức hạnh đó trong khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của mình. Cả cuộc đời Hòa Thượng đã làm ra bài pháp viên mãn cho chúng ta, Ngài là tấm gương người thật, việc thật để chúng ta hướng đến học tập!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!